

РЕШЕНИЕ

№ 18797

гр. София, 04.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 30.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7634** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата. Образувано е по жалба на В. Е. Д. с адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявана от адв. И. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 227з-869/10.07.2024г., издадена от старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ (ООР), сектор „Охранителна полиция“ (ОП) в 3 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (ЗДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на МПС.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт по съображения за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в несъответствие с изискванията за съдържание на акта и при неправилно приложение на материалния закон. Конкретно жалбоподателката поддържа, че от съдържанието на заповедта не става ясно в коя хипотеза на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е приложена ПАМ. Не било спазено изискването за мотивиране на акта. Липсвало описание на фактическата обстановка. Оспорва се и компетентността на органа. Иска се отмяна на оспорения акт. Претендират се разноси.

Ответникът – ст. полицай в група „ООР“, сектор „ОП“ в 3 РУ при СДВР, в с.з. се представлява от юрисконсулт, който изразява становище за неоснователност на жалбата. Допълнителни съображения излага в писмени бележки. Претендира

юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Обжалваният административен акт е постановен на основание чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 10.07.2024 г. в 22:41 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]В. Е. Д. управлява л. а. "Мазда б" с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, като при извършена проверка полицейските органи след справка с РСОД и ОДЧ ОЗРУ-СДВР установили, че водачът е неспособен и управлява МПС след като СУМПС временно е отнето по реда на чл. 171, т. 1 ЗДвП. На водача е съставен АУАН серия ГА № 1254416 от 10.07.2024 г. за нарушение по чл. 150а, ал. 1 ЗДвП – управление на МПС след като свидетелството за управление на МПС е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна, макар и не по изложените в нея доводи.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 20 е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.22021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законната делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. /л.19/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Ц. К. И., който съгласно приложеното по делото удостоверение от СДВР рег. № 513зр-98463/30.09.20234 г. заема длъжността старши полицай в група „Охранителна полиция“ към ОЗ Районно управление при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед № 513з – 6400/07.07.2023 г.,

поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Доводите в жалбата за обратното са неоснователни.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и в противоречие с тезата на оспорващия са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК за постановяване на мотивиран административен акт. Действително в ЗППАМ не е конкретизирано и индивидуализирано противоправното поведение на водача на ППС, послужило като основание за издаването на заповедта по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП. Не е посочена конкретната хипотеза на законовата разпоредба, но фактическите основания за упражняване на компетентността са обективирани в съставения АУАН с бл. № 1254416, в която ясно е отразено, че „водачът управлява МПС, след като СУМПС е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 ЗДвП“.

Становището в жалбата за немотивираност на акта е неоснователно, доколкото не съответства на приетото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт. В случая това е сторено с посочване на АУАН с неговия бланков номер, дата и адресат. В АУАН деянието, възприето от правоприлагащия орган, като материалноправно основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а б. "а" ЗДвП е обосновано от фактическа и правна страна, като е посочено в коя конкретна хипотеза е упражненото административно правомощие от гледна точка на обуславящото прилагането на мярката противоправно поведение.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно, следват ли се разпоредените с акта правни последици.

По дефиницията на чл. 22 ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 ЗАНН).

В случая обжалваната заповед е издадена на основание чл. 171, т. 2а б. "а" ЗДвП в хипотезата на констатирано от контролните органи управление на МПС от жалбоподателката, след като СУМПС ѝ е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 ЗДвП. Доказателства за това обаче по делото не са представени. С определение № 15816 от 31.08.2024 г. на основание чл. 171, ал. 5 АПК на ответника беше указано, че не сочи и не представя доказателства, че към датата на съставяне на АУАН сер. ГА № 1254416/10.07.2024 г. СУМПС на жалбоподателката е било временно отнето по реда на чл. 171, т. 2 ЗДвП. До приключване на съдебното дирене доказателства в тази посока не бяха представени.

От друга страна, на л. 15 по делото е приложено извлечение от справка картон на водача, в която са отразени АУАН сер. ГА № 1041708 от 14.11.2023 г. и отнето с него при съставянето му СУМПС №[ЕИК]. Отразена е и издадената въз основа на горния АУАН Заповед № 23-4332-006453/14.11.2023 г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не

повече от 18 месеца“.

Извършената служебна проверка установи, че тази ЗППАМ е обявена за нищожна с решение № 919 от 13.02.2024 г. на Административен съд – София-град, 15 състав по адм. дело № 11825/2023 г. Обявеният за нищожен административен акт се третира от теорията и съдебната практика като правно нищо. Представлява само привидност на административен акт, която в случая е обявена при обжалването ѝ пред съда с решението от 13.02.2024 г. Прогласяването на ЗППАМ за нищожна предхожда извършената на 10.07.2024 г. полицейска проверка, което означава, че към датата на АУАН № 1254416 ЗППАМ № 23-4332-006453/14.11.2023 г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не е съществувала в правния мир, поради което и доколкото не е установена хипотезата „временно отнемане на СУМПС по реда на чл. 71, т. 1 ЗДвП“ не е било налице условието за прилагане на процесната ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. В тази насока оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените, като не е спазено изискването на чл. 35 АПК преди издаването на заповедта да се изяснят всички факти и обстоятелства от значение за случая.

С оглед изложеното намира иницираното от В. Д. оспорване за основателно. Дължима е отмяна на незаконосъобразната заповед.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателката има право на разноски в претендирания със списъка по чл. 80 ГПК и доказан размер от 490,00 лв., от които 10,00 лв. за ДТ и 480,00 лв. заплатен по банков път адвокатски хонорар. Неоснователно е бланкетно направеното от ответника възражение за прекомерност, т.к. уговореното от страните възнаграждение за процесуално представителство и защита е с S под предвидения минимален размер, посочен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП с № 227з-869/10.07.2024г., издадена от старши полицай в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ в 3 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Е. Д. разноски по делото в общ размер на 490,00 /четиристотин и деветдесет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: